

כהנא, 1970: תימהונים בעלי מיבטא זר

הוא הטיף להם השכם והערב כי "העולם כולו נגדנו", שקיים קשר זרני נגד היהודים. נכתב הרבה על היחסים הפסיכולוגיים המורכבים הקיימים בין רוצח וקורבנו. זוהי תסמונת מורכבת. הקורבן שונא את מרצחו, אך בסתר-ליבו הוא גם מעריץ אותו. המדבא מוסיף בעיניו כהתגלמות העוצמה והכוח, ובאופן תתי-הכרתי הוא מנסה לחקות אותו ולבוא במקומו. הכהניזם מייצג את שני צידי המטבע הזה. בעודו מסתמך על זועות הנאצים כדי לחוק ולהנציח בלב היהודים את הפחד שהוא רוכב עליו, הוא גם מחקה את הסימנים והסמלים של הנאצים, ומספק את תאוות הקורבן להיות בעצמו לשליט כלייכול, דורס ומרסא. את התסמונת הזאת הביא מאיר כהנא לישראל.

חבורה של תימהונים

חילה התקשה כהנא להכות שורשים בישראל. בארץ שרר עדיין פולחן הצברים והצבריות. הגיבורים היו בני-הארץ, אנשים מעשיים ופרגמטיים כמו משה דיין ויגאל אלון, גיבורי מלחמה שורשיים, בני אומה חרשה שבזה לגלות. החבורה המזורה שהופיעה עם כהנא נראתה כנטע זר, מוגזח ומבחיל. כמעט כל האנשים דיברו, כמו כהנא עצמו, במיבטא אמריקאי בולט. לאחר מכן הצטרפו אליהם תימהונים בעלי מיבטא רוסי בולט לא-פחות — עולים חדשים מברית-המועצות, שקיבלו שם חינוך טוטאלטרי, ושהחליטו בנקל את הדיקטטורה הסובייטית בכמהיה לדיקטטורה פא-סיסטית.

יתר על כן, המקום כקצה הימני של הוירה הפוליטית בישראל היה תפוס. פעלה שם תנועה בעלת אופי פאשיסטי לאומני-דתי, שיש לה שורשים חוקים בארץ — גוש-אמונים. בניגוד לאנשי כהנא, עסקה תנועה זו במיפעל מרשים של התנחלות בשטחים הכבושים, והיא בזה לדמגוגיה הוולה וחסרת-המעש של כהנא. כאשר ניסה כהנא להשתלט על המעוז שלהם, קריית-ארבע, הובס בנקל.

כהנא ניסה בכל כוחו לרכוש לעצמו אחיזה. הוא הביא לכך את כישורו הנאצי: לארגן פעולות-ראווה קיצוניות, שלא הצריכו שום השקעה או מאמץ, אך משכו את אמצעי-התיקשורת בעצם קיצוניותם וראוותנותם. כך, כשכהנא עמד עדיין בראש קבוצה זעירה ועלויה, נוצר סימביוזים מוזר בינו ובין אמצעי-התיקשורת שתייעבו אותו — הם נתנו לו סיקור מירבי, והוא אירגן פעולות למענם. זאת היתה, כמובן, שיטתו הקלאסית של היטלר, שהובאה לידי שלמות טכנית על-ידי יוזה גבלס. אנשי כהנא פוצצו אסיפות של אחווה יהודית-ערבית והפגנת

המועזע ביותר שנכתב אי-פעם על יהודי אמריקה! (סימך-קריאה במקור).

מבחינה אינטלקטואלית, זהו ספר אפסי. אפילו סיפרו המשעמם להחריד של ארולף היטלר הוא משא פילוסופי עמוק בהשוואה ליצירה זו. אך המעניין הוא שספר זה, שהופיע אחרי שכהנא כבר בא לארץ ופעל בה, כתוב כולו מזווית-הראייה של יהודי אמריקאי, הפונה אל יהודי אמריקה. אין בו זכר לבעיותיה של מדינת-ישראל.

הספר הוא כולו נסיון ערמומני לנצל את הפחדים, הדיעות הקדומות וריגשי-האשם של היהודים הקטנים בארצות-הברית.

לא לה הטיף כהנא שאין צורך להתחשב בזולת, שכל הגויים שונאים את היהודים, שצריכים להכות ככל קבוצה יריבה ככוח-הזרוע, אך שמוטר לזכות ברית עם אנטי-שמים. הספר בא לתרץ את פעולות-הטרור נגד הסובייטים והכושים, וגם את הקשרים עם המאפיה האיטלקית («ברית בין קבוצות אתניות»).

יש בספר קטע שבו מעלה כהנא את הטענה ששימשה לאחר מכן בארץ נגדו עצמו: שיש לחסום גופים המנסים להשתמש ברמקוטיה כדי להרוס אותה, ושאינן להעניק לאנטי-שמים את חופש-הדיבור להטפת תורות-השינאה שלהם. כך בדיוק טען כעבור שנים הנציג המישפטי של ממשלת-ישראל, כאשר ביקש למנוע מכהנא להופיע בבחירות בישראל.

אך עיקר המסר של כהנא בספר זה היה ניצול מחוכם של ריגשי-האשמה של היהודים, אשר חיו את חייהם-יומם שלהם בשעה שהושמדו יהודי אירופה בידי היטלר. כתם זה רובץ על מצפונם של היהודים ובניהם, והציונים מנצלים אשמה זו (שהם עצמם היו שותפים לה) מזה שנות-ידו.

אך כהנא הפך את הקערה על פיה: לא היהודים אשמים, אלא מנהיגיהם הבודדניים.

לא זה כלבר שכל העולם קשר קשר כדי להשמיר את היהודים, לא זה כלבר שפראנקלין רוזוולט והמנהיגים המערביים והקומוניסטיים עזרו להיטלר לבצע את זממו, אלא שגם המיסד היהודי שיתף פעולה באמצעות שתיקתו. מימסד רקוב זה שתק

זכויות האמריקאים-ממוצא-איטלקי. הליגה היהודית קשרה עימו ברית-ידידות רשמית.

האינטרסים המשותפים והעיסקות המשותפות של שני הגופים לזמן ערפל. אולם לאף-ביאיי היתה ריעה שלילית מאוד על תעלול זה של כן-חסות מאתמול. הוא התחיל לדרת כרצינות לחייו של כהנא. מתחת לרב הרעשני התחילה הקרקע לבעור. באותה שעה גברה ההתנגדות למנהיגותו גם בקרב הליגה והוא הודח למעשה.

אי — רק אז? — עלה על דעתו של אביר הציונות האכזרית שהגיע הזמן לעלות לישראל. הוא הודיע שהוא מעביר את מיפקדת הליגה לישראל, והגיע לארץ — אך מבלי לוותר על הדרבון האמריקאי, ומבלי לבקש אזרחות ישראלית או מעמד של עולה — אלא כעבור שלוש שנים. ורק השנה החלו האמריקאים בהליכים כדי לבטל את אזרחותו האמריקאית.

מה היה כוחה האמיתי של הליגה? לזכרה ב-1970: 12 אלף איש. לדברי הליגה נגד השמצה, שהיא הכוללת הפרטית של המיסד היהודי, לא עלה מיספר הפעילים בכל ארצות-הברית מעולם על 200. אף שאלפי יהודים תרמו לליגה מכספם.

כראינו בפלייבוי, ניסה כהנא להסביר את קשריו עם המאפיה. כמו הסבריו לגבי קשריו עם האף-ביאיי, היו גם תירוצים אלה דחוקים.

לזכרו, רצה לשפר את היחסים בין «הקבוצות האתניות הלבנות», ובעיקר בין היהודים האיטלקים. הוא שיבח את הארכי-גאנגסטר, קולומבו, כאילו היה לוחם-שיחור איטלקי — כשטשטו את העובדה שבן-כריתו לא היה אלא מנהיג של כנופיית סחרי-הרואי-רוצחים-שודדים-סחטנים.

לא «סנדק» של סרט רומנטי — אלא גנגסטר מסוכן, בשר ודם.

האף-ביאיי לא פסק מעולם מלהתעניין בקשרים אלה, ניהל גם בארץ חקירה נמרצת וחשאית. על רקע זה התפוצצה כשעתו פרשה מוורה, כשסוכני האף-ביאיי בארץ, שהופיעו באיטלה של

כרוה נאצית מוקדמת: "מי נעץ את הסכין בגב הצבא הגרמני במלחמת העולם?"

כאשר פרצה המהפכה הבולשביקית, שגורה כליה על יהדות רוסיה; הוא שתק כאשר השמיד היטלר את יהודי אירופה; הוא שותק עכשיו כאשר סכנה נוראה מרחפת על יהודי ארצות-הברית, ויהודים וקנים פוחדים לצאת לרחוב.

המסקנה המתבקשת: קודם כל צריכים לחסל את המיסד היהודי, האשם בפשעים נוראים כאלה. במקומו יבוא המושיע: מאיר כהנא.

כל זה מוכיח את הקו הקלאסי של היטלר. גרמניה הוכרעה במלחמת-העולם (הראשונה), מפני שהיהודים וסוכניהם תקעו סכין בגב הצבא הגרמני עת-התגבורה. כדי לשחרר את העם הגרמני מכבליה, יש לחסל קודם כל את המיסד היהודי-ליברלי-דמוקרטי הרקוב, ההורס את גרמניה מבפנים.

היטלר ניגן על הרגשת-החרפה שכירסמה בלב גרמנים רבים, בעיקבות חוזה-השלום של ורסאי, שהשפיל את גרמניה עד עפר. כהנא ניגן על הרגשת-האשמה של יהודי אמריקה, שלא עשו דבר כאשר השמיד היטלר את היהודים.

היטלר ריבר בלי-הפסק על הקשר הבינלאומי שרקמו הבולשביקים והקפיטליסטים ביחד, בהשראת ארונים היהודיים, נגד גרמניה. הוא עורר בלב הגרמנים פחד נורא מפני העולם, שכולו זומם להשמיד את גרמניה.

כהנא ניצל את זכר השואה כדי להחריף את כל הפחדים המקננים בלב היהודים, החוששים כסתר ליכנס מפני שואה שנייה.

אנשי-השגרירות, שדרו רכזו מזויף של צעירה יהודית אמריקאית, ממקורבות הליגה.

כספטמבר 1972 נעצר קצין-המכרעים של אצ"ל לשעבר, עמיחי (גידיל) פגלין, כחשוד כנסיון להבריה נשק לאנשי הליגה להגנה יהודית בארצות-הברית ולשותפיה במאפיה הניו-יורקית, ובקשורת-קשר למעשי-טרור. פגלין, שאחרי המהפך של 1977 התמנה כיועץ-לענייני-טרור של מנחם בגין, שוכן בעת מעצרו במלון-פאר תל-אביב. פרשה זו, שבאה בעיקבות מישלוח-נשק קורמים, חשפה את קצה החוט המקשר את הליגה עם המאפיה. הליגה ראה להעביר נשק מישראל לעולם התחתון האמריקאי. אירגון הפשע המאורגן היה מעוניין בנשק זה, שלא ניתן היה לאתר את מוצאו.

אין ספק שהיה מוכן לשלם עבורו בכסף כבד.

נעיצת הסכין בגב

אשר הגיע כהנא סוף-סוף לארץ, הוא כבר הביא עימו מיטען רעיוני מגובש. הוא למד הרבה מן הספרות הנאצית, וגם מתקופת-התמחות הארוכה שלו בקבוצות פאשיסטיות אמריקאיות.

ב-1971 יצא ספרו לעולם לא עוד! (סימך-קריאה במקור), על פי סיסמת הליגה להגנה יהודית. כותרת-המישנה היתה «הספר